

SZERKESZTŐSÉGI TAJÉKOZTATÓ

Gondolatok a nyugdíjas htp. tisztek találkozóján!

Köszönet jár az MNHF-nek, amiért 1980. június 18-án az MN 6119 Ercsi egységnél megrendezték a nyugdíjas htp. tisztek találkozóját.

Már amikor megkaptam a meghívót, átfutott rajtam az az érzés, hogy nyugdíjazásom óta eltelt öt év alatt ilyesféle MNHF-ségi rendezvényről nem hallottam. Örültem a szíves meghívásnak. Meglepődtem azon, hogy Ercsiben tervezik a találkozót, ott ahol jómagam 1958–1961-ig az alakulat PK. HTPH-e voltam és ez fokozta az érdeklődésemet.

A jól szervezett találkozó alkalmas volt arra, hogy mi, akik több-kevesebb éve kerültünk ki az aktív tevékenységből, képet kapjunk az elmúlt évek munkájáról, fejlődéséről és meglévő problémákról egyaránt.

Az Elekes János ezds elvtárs által tartott tájékoztató jól érzékeltette velünk, hogy becsülik azt a munkát, amelyet a jelenlevők az előző időszakban megkezdtek és a mai generáció méltóképpen folytatta, illetve felhasználta a tapasztalatokat.

A hallottak és látottak alapján számos gondolatom támadt, érzésem alakult ki, ezek közül négy dologra szeretnék reflektálni, észrevételeimet megtenni.

A Magyar Néphadsereg HTP szolgálat területén tapasztalt fejlődés szintjét nagymértékben segítette az, hogy a 70-es évtizedben számos olyan elgondolás realizálódott, amit a 60-as időszakban már kikísérleteztünk és megteremtődtek a feltételek a hadsereg szintű bevezetésre és alkalmazásra.

Tapasztaltuk és tudjuk, hogy a jelenlegi htp. vezetés és ezen a területen kolgozók képesek a feladatok végrehajtására és mi nyugodtak lehetünk, azért, hogy magasabb szintre emelik az ellátást, az életkörülmények javítását, a technikai fejlesztést és a tábori ellátási viszonyok korszerű kialakítását.

A bemutatott eszközök, anyagok és technikai berendezések – legyen az a tábori konyha, kenyér, hús, úza. szállítóeszköz, zárolt élelmiszerek, vagy a kialakított konténerek – mind azt mutatják, hogy amiről mi egyszer álmodtunk, az ma valóságos ténnyé vált. Természetes, hogy a mai technikai fejlettségi szint, az ország gazdasági helyzete már lehetőséget is nyújt, ezen fejlett eszközök kialakítására.

Sajnos az évek gyorsan elszaladtak így sokunknak nem adódott meg, hogy tevékeny részesei lehettünk volna ezen alkotások megteremtésében.

A másik gondolat már közvetlenebbül is érinti a személyemet, mivel ez az Ercsi egységhez kapcsolódik amelynél konkrétan fel tudom mérni a 20 év alatt történt változást, mert emlékezetemben van az „othagyott” körülmény és láttam a mai helyzetet.

Amikor hallgattam a PK HTPH

elvtárs beszámolóját, magam elé képeztem, hogy egyszer hasonló korrai, tele ambícióval, törekvésekkel és elgondolásokkal, sokszor nagyon nehéz körülmények között dolgoztunk a laktanyai rend és megfelelő szintű ellátás biztosításán. Ezen időszakra még erősen rányomta a bélyegét az ellenforradalom hatása (1958). A kifosztott és megrongált laktanya helyrehozása, az anyagi biztosítás és az anyagi fegyelem megteremtése, az emberi tudat és szemlélet kialakítása a sorállomány mellett a tiszthelyettesek, de még egyes tiszték viszonylatában is komoly feladatot jelentett. Műszaki alakulat lévén, a túlzott fizikai igénybevétel miatt nagy gondot kellett fordítani a katonák ruházati ellátására, ételmezésére, a technikai eszközök kiszolgálására. Ebben az időben még a természetbeni ellátási rendszer volt érvényben, ez nehezítette a rugalmas ételmezési és ruházati ellátást, de az anyagok minősége (pl. csizma) is sokkal gyöngébb volt.

1960-tól már megkezdtük a pénzgazdálkodási rendszer kialakítását, amelynek kísérletezésében új gondolatok bevezetésében mi is aktívan tevékenykedtünk és segítettünk az eredmények elérését. Már akkor megkezdtük a laktanya korszerűsítését, külső rendjének megteremtését. A már eddig felemlített nehézségek mellett, problémát okozott, hogy az egység parancsnoksága a fő súlyt a kiképzésre fordította – azon a téren kívánt kiemelkedő eredményeket elérni – *így csak komoly harc árán volt mód*, a hadtáp rend kialakítására és megteremtésére. – A „harc” szó nagyon enyhén fejezi ki azt a tényleges küzdelmet, amit meg kellett vívni. –

Mindezekre azért gondoltam, mert a hallott beszámoló most is kitért néhány nehézségre, az a szervezettebb ellátást, tervszerűbb munkavégzést és jobb eredmények elérését akadályozzák.

Ezek mellett mégis úgy látom, hogy az eltelt 20 év alatt nagyon sok válto-

záést történt. Az akkor álmódott szilárd burkolatú úthálózat, korszerű elhelyezés, higiénikus étkezés, fürdetési, szórakozási lehetőségek, fejlett raktározási feltételek, épületek karbantartása és felújítása, továbbá a kapu, őrszolgálati helyiség, átjáróhid megépítése megtörtént. Ezek mind mind jogos igények és követelmények voltak. Már mi is tervezgettük az egységcsomagok, komplettek vagy az előre elkészített – összeállított – riadó málhák kialakítását a gyors rakodás biztosítása érdekében. Gondolkoztunk a fejlett szállítóeszközök, konyhai berendezések és korszerűbb hadtápeszközök kialakításán, de nem volt pénz a bevezetésére. Nem gondolhattunk még a számítógépes és könyvelő rendszer gépi úton történő feldolgozására, mert ez még 20 évvel ezelőtt, a hadseregben nem volt ismeretes.

Összességében elégedett vagyok és nagyon tetszetek az egységnél látottak és tapasztaltak, mindez tükrözi azt a lelkiismeretes munkát, amelyet az egység állománya az elmúlt időben elvégzett.

A harmadik gondolat kapcsolódik Elekes ezds. elvtárs beszámolójának azon részéhez, amikor a htp. személyi állomány szakmai, erkölcsi, politikai fejlettségi szintjét úgy értékelte, hogy ez igen jó szinten van és a fiatal hadtáptisztek is megállják a helyüket a beosztásaikban, megfelelő partnerei az idősebb generációnak.

Ezt különösen jó volt hallani, mivel a tiszt pályán döntő részében a hadtáptisztképzés területén dolgoztam. A hallottak révén úgy érzem, hogy az én munkám sem volt hiábavaló és az 1965–1975-ig végzett htp. tiszték vonatkozásában vagy az „alapot vagy a teljes felépítményt”-ben benne van az én oktató és nevelő munkám is.

Jó érzés tudni, hogy a volt tanítványokat ott találjuk a htp. szolgálat minden szintjén, a vezetéstől a végrehajtó

szolgálatig is. (Ercsiben a látogatás során 4 volt tanítványommal találkoztam.)

Fiatal tisztjeink a felkészültségüket már a főiskolán megalapozzák azáltal, hogy egy életre elkötelezik magukat a tisztí pályára és a htp. szolgálat mellett. A hivatás iránti érzetük a főiskola oktatási és nevelési rendszerén belül kialakul és a későbbiekben már tudatos-sá válik.

Persze senki ne gondoljon arra, hogy mindez csak úgy önmagától, természetes folyamattal történik. A főiskolai oktatási és nevelési rendszer alkalmas a cél eléréséhez, de azt megfelelően kell alkalmazni. Tervszerűen, mindennapos apró tevékenységgel lehet csak a célt elérni, mivel nem könnyű dolog a főiskolára bekerült „kisemberkékből” komoly, öntudatos, jól felkészült tiszteket nevelni. Ez két igen nehéz részterületre tagozódik. Először el kell érni, hogy a tudatukba tisztázódjon a tisztí pályához való elkötelezettség, hogy megszokják, megismerjék és megkedveljék a kötött – sok formai vonással összekapcsolt – tudatos fegyelmet követelő életformát, s csak ezek után éljék magukat bele a hadtáp szakmába.

A hadtáp szakmára való nevelésnél nagyon lényeges, hogy megértessük velük ennek szükségességét, fontosságát, azt hogy az anyagi ellátás nélkül nincs harc és győzelem. Lényeges, hogy a szakterületben megtalálják az érdekességet, és a megfelelő vonzalmat érezzenek iránta. Nagyon sok függ a nevelőtől, mert ezeket csak ő tudja „beplántálni”, példamutatásával, sokoldalúságával és gyakorlati tevékenysége útján.

A negyedik gondolatom a nyugdíjas tisztekhez fűződik. Az összegyűltek sorában ott voltak az előző időszak hadtápszolgálat volt vezetői, Róka Mihály, Dékány László, Ikker Antal, F. Szabó István stb. elvtársak, találkoztam dr. Pisztrai László volt tagozatparancsno-

kommal, Persovitz József tanártársammal. Jelen volt még számos olyan nyugdíjas htp. tiszt, akikkel ugyancsak jóleső érzés volt találkozni, akikkel a tényleges idő során sokat dolgoztunk együtt és nagyon sok közös élményt szerezünk. De szót érdemel, hogy a találkozó összehozott bennünket Elekes János, Pály István, Nátrán György és Sárközi István ezds. elvtársakkal, Forgács András ezds. elvtárral az MSZMP MNHF-ségi Bizottság titkárával is. Akikkel nemrég még párhuzamosan mind hivatásosak, együtt dolgoztunk és ők a htp. vezetés és irányítás aktív személyiségei.

Jó érzéssel hallgattuk Stadler János vezérőrnagy, a Magyar Néphadsereg hadtápfőnöke, miniszterhelyettes elvtárs meleg szavait, amelyek tükrözték egyrészt a hadtápszolgálat előtt álló feladatokért való mély felelősségérzetet, másrészt az eddig elért színvonal alakításában jelenleg, illetve korábban dolgozók, azaz a nyugdíjas hadtáptisztek megbecsülését.

Valamennyi résztvevő nyugdíjas őszinte örömmel – s az elmaradhatatlan hadtáp iróniával – köszöntötte egymást és a szívélyes érdeklődések után a figyelem mégis a mai valóságra összpontosult és az elismerés hangján történtek a nyilatkozatok.

Végeredményben a jól szervezett szívélyes baráti találkozó elérte a kitűzött célt, azt, hogy meggyőződhattünk arról, hogy megfelelően fejlődik hadseregünk anyagi és technikai ellátása, a hadtáppállomány következetesen dolgozik a rendszer továbbfejlesztésén, újabb elgondolások kialakításán.

A nyugdíjasoknak egyöntetű véleménye volt, hogy ezzel a találkozóval a megbecsülés, a törődés nyilvánult meg irányukban az MNHF-ség részéről, amiért én magam is ezúton mondok köszönetet.

Keresztes Gábor nyá. alez.